

Bihari László

Tájkép író nélkül

(részlet)

A vajdasági születésű Nagy József és a Jel Színház tagjai rögtönzött zenés színházi etűdje következik, amely az 1997-es magyarkanizsai "Jazz, improvizatív zene..." elnevezésű fesztiválon készült. Az előadást Szabados György, Benkő Róbert és Gerőly Tamás kísérte zongorán, brácsán, illetve ütős hangszereken.

A két színész, Nagy József és Gemza Péter a színpadon fekszenek földöntött székeken, ülő helyzetben, halottmerekben. A zenészek felállítják a színészeket, ezzel a két bábut mozgásba hozzák, hogy megmutassák a városka színpadán Cigonyának és legkedvesebb barátjának, Hekának az életét és halálát. Cigonya Kanizsa naiv festője volt, éppen tíz évvel ezelőtt szándékos fagyhalált választva hagyta magára a teremben ülő közönséget. Heka akkor már halott volt. Fogadásból víz alatt úszva fulladt meg, mielőtt a célt elérte volna. Kettejük barátsága lesz most látható.

Hegedűre lépni. Ezzel a cselekedettel zárul majd a tízperces játék.

Ketten ülnek az asztalnál. Máknövényt ölelnek magukhoz az öntudatlanság görcsös erejével, birkóznak egymással a mákért, de mintha továbbálmodnák a dolgot: rögtön felaprítják, elmorzsolják a növényt, akár az időt, és nincs is már több.

Saját fejüket az asztalra dobják, mintha megszabadulnának tőle.

Belekapaszkodnak egymásba, két barát a síron túl is, és eltáncolnak a baltához meg a hegedűhöz. A balta és a hegedű a színpad két végén csomagolópapírban vár.

Az egyik játszik a halállal: forgatja a fejszét. Belevágja az asztalba (saját zakójába, ami az asztalon fekszik) - a másik az asztal alatt szorítja magához a hegedűt, mint egy álmat.

Az egyik felkapja a másikat és a saját nyaka köré tekeri. Cipeli őt apró léptekkel egyensúlyozva, meg-megállva, az élet és a halál között. Szavak nélküli összetartozás. A hegedű a földön fekszik. És a szenvedély vége a csend, a hegedű roppanása.

Magyar Hírlap, 1997. október

